

Janneman.

Zaterdagmiddag.

De gezelligste middag voor elke middenstander.

Veel bedrijvigheid in de winkel, zelfs op de dorpen. De andere dagen van de week zitten ze ook niet bepaald op de lauweren te rusten, maar de Zaterdag schiet er uit. De dames zijn goedgemutst, er is weer geld en men heeft visioenen hoe men de Zaterdagavond en de Zondag gezellig zal gaan doorbrengen.

En toch hebben ze allemaal hun vaste rijtje boodschappen al in het hoofd zitten.

Sommigen kijken alsof ze per ongeluk ook bij de kruidenier verzeild zijn geraakt.

Nietwaar? ze zijn aan het winkelen, ze hebben geld, en toen dachten ze "laten we daar ook eens gaan kijken". Ze peinzden hardop: "wat zal ik nu eens voor "toe" nemen, alsof ze in twijfel staan tussen een frambozenbavarois of een mandarijnengelei. Maar ondertussen zie je ze rekenen Piet nieuwe schoenen, er staat nog wat bij de melkboer, een stel nieuwe knopen voor Rietjes wintermantel waar de zoom van uitgelegd is "ach laat ik maar een pakje vanille— pudding doen"

"Nog een flesje saus erbij mevrouw?"

"nee dank u, ik heb nog een hele fles limonade, en die gaat maar niet weg".

Zo gaat dat

Een pond suiker, een half pond gesorteerde koekjes, drie pakjes margarine.....

"Dank u wel mevrouw!

"Alstublieft ,mevrouw

"U wenst mevrouw?

"Zeker mevrouw, ik zal even voor U achter kijken.

Ik stap achter een winkelmeisje om.

Plotseling: "Winkel!"

Janneman wurmt zich tussen twee dames door en staat fluisterend naast me "Winkel, hebbie nog ouwe koek?" Janneman spreekt ieder van ons aan met "winkel".

Ik fluister terug, dat hij maar even buitenom naar achter moet gaan. Er staan daar achter altijd wel een paar blikken waar wat kruimels in zijn achtergebleven,

Janneman af.

Even voor zessen komt hij nog een keer terug om "wat voor het brood"

"En Jan, heb je nog wat kunnen vinden straks?"

Twee wereldwijze ogen kijken me aan.

"ja, maar ben stom geweest.

" 'khep ze mee naar huis genomen, en toen hep me moeder ze afgepakt, ze vond 'et zonde"

De volgende Zaterdagmiddag knipoog ik eens tegen Jan,

Met opgetrokken knietjes zit hij achter het huis op de bank

in de zon,

Het blik op z'n schoot.

En een innig vergenoegde blik in zijn ogen.

Buurman.

Onze buurman is een joviale man. Een gezellige kerel die met gemak door het leven gaat. Spontaan staat hij voor iedereen klaar en even spontaan staat hij klaar om mijn spullen te lenen.

In de regel betreffen dit dingen waarvan ik vroeger, bij de aanschaffing, dacht, dat men zoiets iedere dag nodig zou hebben zoals een hamer, nijptang, schop en zaag.

later komt men tot de ontdekking dat deze artikelen alleen bruikbaar zijn in handen van een vakman.

Als kruidenier gebruik je geen hamer en nijptang om een kist open te maken. Die wrik je gewoon open met een stuk hout. En moet er in uiterste noodzaak iets gegraven worden, dan is een kolenschop praktischer, want dan kun je je werk beter overzien.

Dat lenen van buurman is dus niet zo erg.

Trouwens, mocht ik in sommige gevallen toch iets van mijn apparatuur nodig hebben, dan kan ik het altijd weer van hem terugkrijgen.

Met een ontwapenende verontschuldiging is hij dan direct bereid afstand van mijn bezit te doen.

Zo is buurman.

Als hij breedgeschouderd in zijn lichte autocoat in de winkel staat, heeft hij voor alle vrouwen een aardigheidje en een gulle lach.

Hij kent, voor zover wij het kunnen beoordelen, geen zorgen. 's Morgens zien we hem om een uur of negen in zijn wagen stappen en wegzoeven, om ergens in den lande veel geld te verdienen zonder zich druk te maken.

Men zou soms geneigd zijn te bedenken dat kruidenier zijn toch niet het ideale is.

"Zo, ouwe pepermuntkoning", begroet hij me vanmorgen "twee Arsenal asjeblijft". Man, wat ben jij toch altijd vroeg aan de gang. Dat zou ik nou niet kunnen. Trouwens, ik heb een hekel aan werken, dat komt omdat ik op Zaterdagmiddag geboren ben, ha ha".

Ik draai me weer om om het gevraagde te overhandigen en zie nog juist hoe een beringde hand 2 repen in een zak laat glijden,.....

Buurman ziet dat ik het zie.

In de pijnlijke situatie die volgt staan er twee mannen met een rood hoofd gescheiden door een vitrine in de winkel.

Nadat ik hem haastig verteld heb wat 2 pakjes Arsenal en 2 repen kosten en er stilzwijgend afgerekend is, vertrekt buurman abrupt.

Vanavond werd er om 8 uur gebeld. Aan de deur vraagt Gert, buurmans oudste zoon of vader even de hamer mag lenen. Enfin, een goede buur is beter dan een verre vriend.

Een goede buur kun je tenminste in de gaten houden.

Landwijn.

Sinds vele jaren is men bezig ons te overtuigen dat wij buitenlandse wijnen moeten verkopen. Regelmatig worden op de folders die verspreid worden en waar ook onze naam op voorkomt, buitenlandse wijnen in de belangstelling gebracht

Zeg nu niet dat dat niets is voor een dorpszaak.

Reeds lang ben ik door allerlei circulaire en vertegenwoordigers overtuigd, dat een groot gedeelte van mijn klanten buitenlandse wijn drinkt.

Ze kopen alleen deze wijn niet bij mij.

Sindsdien ben ik met argusogen mijn klanten gaan verdelen in drinkers en niet-drinkers. Mensen van wie ik het niet vermoedde, zijn nu, in mijn gedachten althans, lieden die dit vocht drinken alsof het water is.

Het grote probleem is echter, hoe verkoop ik hen deze hoeveelheden.

Als we dan ook op een goede dag een vertegenwoordiger op bezoek krijgen die bij elke fles landwijn een prachtig wijnglas levert is hij onze man. En dus prijkt er sinds enkele dagen een uitstalling wijn in de winkel, waarbij de glazen verleidelijk staan te flonkeren. Het zijn dan ook werkelijk aparte glazen.

Daar wij altijd nog een aantal klanten hebben die de gekochte waren eerst willen beproeven alvorens tot betaling over te gaan, zit ik s'avonds bij wijze van hobby de administratie bij te schrijven en zie tot mijn verbazing dat mevrouw van der Halm een fles landwijn verschuldigd is.

Ik zeg, tot mijn verbazing, want mevrouw van der Halm zit samen met haar man aan Drees te trekken en zijn in hun leven nog nooit afgeweken van een half pond koffie en idem zoveel zwarte ballen.

Eenvoudige mensen, die in hun leven van boerenarbeider meer van hun voortuin dan van het fortuin geprofiteerd hebben. Kennelijk dus een abuis van het winkelmeisje. Zal ik morgen weleens navragen. Het blijkt echter geen vergissing te zijn. Weliswaar is er bij het afsluiten van de koop meer aandacht aan het glas geschonken dan aan de wijn die erbij hoorde.

Enfin, er is niets meer aan te doen dan afwachten. Er verstrijken enkele maanden.

Dan, op een avond staat er een meisje aan de deur met een fles van opoe

"Opa was jarig, en of U nu die fles wijn eens proeven wilde, en of dat nu al kon want ze was hartstikke bedorven, proeft u maar, helemaal zuur! En opa had een slok genomen en hem zo weer over de tafel en z'n goeie broek uitgespuugd

Ik mompel een paar woorden en stuur het meisje met een andere fles de duisternis weer in.....

Als ik de andere week hij opoe kom, ligt opa in de bedstede. Een koutje gevat. Liefderijk brengt opoe juist een aspirientje bij haar echtgenoot met in haar hand een glas waaraan ik kennis zie.